

W 263

ENSAM TILL STÄDJAN

AF

ALF.

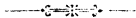

STOCKHOLM
IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI
1892.

Ofta får ett löfte, gifvet i ett sangviniskt ögonblick, stor betydelse, i det att det drifver fram till en handling, som därförutan kommit att anstå. Af denna anledning börjar jag dessa blad med ett tack till den doktor H., som en gång då denna resa började erhöll löfte om en reseskildring. Därförutan är jag rädd, att jag kommit att rufva öfver mina minnen som draken öfver skatten. Och jag menar, det hade varit stor skada.

Helsingborg den 1 Maj 1892.

Alf.

Ensam till Städjan.

Med sommarferier på två månader, hvad gjorde jag väl hellre, och hvad kunde bättre skaka af skoldammet, än en grundligare turisttripp, d. v. s. en så grundlig, som kassan medgäfvde? Så sporde jag mig själf mot ferietiden, och då svaret utföll just som jag önskade, begaf jag mig af första vackra sommardag.

Pustande och stampande af otålighet stod ånghästen framför den rad vagnar, hvari jag, rörd af alldeles samma känsla, sökte mig en plats. Ändtligen ångade han bort! Mer lycklig än jag följde honom helt visst ingen. Hvilka härliga perspektiv skymtade jag ej framför mig! Hvila långt borta från illaljudande signalpipor och ymnig skorstensrök. Med nya krafter, ny arbetslust, riktad erfarenhet, hentade i naturens moderliga sköte, skulle jag, då löfven åter började gulna, föryngrad återvända till gamla plikter.

Som de flesta romaner kunde min resa indelas i en förra och en senare del. Om den förra har jag endast att anteckna, att jag reste på järnväg som många andra, åt på järnvägsresturationerna som andra, då de äro utan matpåse, möttes vid

framkomsten som få andra af ingen. Jag öfvergår således strax till senare delen.

Med Norge som mål kom jag att resa i Dalarna. Detta är i denna turistfärd det första egendomliga. En dylik omkastning kunde ske, utan att afsikten gick förlorad. Taflor att se och lefva erbjödo sig också i Dalarna. Då nu omständigheterna gynnade en färd där, tog jag mitt parti och reste.

En onsdags e. m. i slutet af juni, det var en varm sommardag, just en sådan, då man förnimmer en egendomlig längtan till landet, försatte jag min lilla person jämte den allra tarfligaste utrustning ombord på »Strömsholms kanal». För dem, som icke känna till den saken, nämner jag, att nämnda ångbåt genom kanalen af samma namn befordrar hufvudsakligen turister till Smedjebacken. Stockholmare hafva som bekant öppet öga för naturens skönhet. När solstrålarna bryta sig mot vattenspeglarna mellan deras holmar och skär, och när knopparna börja svälla och brista, då vaknar hos dem ett starkt begär att komma ut i det gröna. När så börsen blir grosshandlanden för tung, begifver han sig, påverkad af detta begär, ensam eller med familj ut i naturens rike för att i dess mjuka, gröna famn hvila ut från affärsbekymren. Uthvilad återvänder han hem. Som han göra de flesta andra. »Strömsholms kanal» förde från hufvudstaden turister af de mest olika kategorier, lika dock i ett fall, i kärlek till naturen.

Jag kom nog tidigt för att få vara med om afskedet. Som det icke var fråga om emigration till andra världsdelar, tedde det sig mindre gripande än vanligt. Den, som for, såg knappast mera belåten ut än den, som stannade kvar. »Roa dig nu!» Eller: »Tag upp dig duktigt!» ropades från kajen, och den ombordvarande nickade trohjertadt och lofvade att göra sitt bästa.

I brist på bättre började jag mönstra mina reskamrater. Mig runno Runebergs vackra ord i sinnet:

Har du på lifvets stigar märkt nå'n gång
Ibland de tusende, du där sett vandra,
Hur af en okänd makt, ett inre tvång
Den ena mänskan drages till den andra?
Ett anlete man ser, en röst man hör,
Och fångslas, glädes, vet ej själf hvarför

när mina ögon föllo på den mörkögda damen midt emot mig på akterdäck. Ensam som jag hade hon kommit om bord, ensam och i egna tankar satt hon där. Den raka hållningen och det djupa allvaret mildrades af något vemodsfyllt i hennes väsen, något inåtväandt, undertryckt. Hvad ett friskt leende i det ansiktet skulle hafva glädt mig!

Belysta af kärlekens lycka steg ett yngre par ombord, han enkel, förälskad, hon tarflig, tillkonstlad. I denna belysning verkade det pinande.

I sista minuten kom grosshandlande M., han och tvänne bröder, den förstnämnde tjock, mycket